

Side Gang paa Gang er blevet øvet overfor det nuværende Ministerium. Jeg sagde, at jeg vilde støtte Ministeriet, hvilket ikke betød, at jeg vilde følge det i tykt og tyndt, jeg vilde følge det i Frihed og Selvstændighed, det er en fuldkommen selvfølkelig Ting, og heri ligger intet, der kunde virke svækkende for Ministeriets Stilling, saaledes som den Kritik, Ministeriet Gang paa Gang er blevet gjort til Genstand for fra meget autoritativ Side indenfor det radikale Parti, har maattet være i højeste Grad svækkende. Heller ikke var der den Gang Tale om, at det fra det Mindretals Side, som jeg den Gang tilhørte, blev gjort til en stadig genkommende Sport at omarbejde Regeringens Lovforslag fra Grunden af og give det hele Lovgivningsarbejde, for saa vidt vi vilde slutte os dertil, en ganske anden Karakter. Det var der heller ikke Tale om. Denne Parallel er saaledes i enhver Henseende ganske ufyldestgørende.

Til den højtærede Finansminister skal jeg sige, naar han hænger sig i den Bemærkning af mig, at der ikke var nok til Tillægsbevillingsloven, at jeg mener, at denne Bemærkning var rigtig i to Betydninger. For det første er der aldeles afgjort ikke blot ikke nok, men ikke noget til Tillægsbevillingsloven, naar vi ser paa Finansloven som Helhed, naar vi ser hen paa Hovedresultatet i det af Ministeriet forelagte Finanslovsforslag, hvorefter der — saaledes som ogsaa det ærede Medlem Hr. Rode i høje Toner har rost Ministeriet for — ikke alene er et Overskud paa Driftsbudgettet, men hvor det tillige var saaledes, at Anlægsudgifterne kunde bæres af Driften, at der altsaa var kasse-mæssig Balance. Set i den Forbindelse var der intet at løbe paa. Med Hensyn til Driftsbudgettet, som jeg er enig om nu er det, der maa lægges en afgørende Vægt paa, er der de 12 Mill. Kr., men dette er efter min Mening aldeles ikke nok af de Grunde, jeg mange Gange har anført, da vi staar overfor et Kriseaar, et yderst vanskeligt økonomisk Aar, som 1926—27 utvivlsomt vil blive. Den højtærede Finansminister søgte forgæves at vride sig bort fra de 400 000 Kr. til Husdyrbruget og gentog, jeg ved ikke for hvilken Gang, at jeg som Minister havde undladt at opføre visse Udgifter paa Finansloven, som efter den højtærede Ministers Mening hørte hjemme der. Jeg skal ligeledes for, jeg ved ikke hvilken Gang, hævde, at jeg har handlet i fuld Overensstemmelse med den indtil da bestaaende Praksis, der var fulgt af de foregaaende Ministerier. Men dette med de

400 000 Kr. er dog vist ikke fra min Side blevet fremdraget forgæves, det er en saa aabenlys Fejl, den højtærede Regering her har begaaet, at jeg føler mig overbevist om, at efter at der een Gang er blevet gjort opmærksom paa den, vil den ikke blive gentaget, og det er jo det vigtigste.

Til den højtærede Udenrigsminister skal jeg sige, at jeg ligesom han vilde anse det for heldigt, om der bliver nedsat et Udvalg af det udenrigspolitiske Nævn til at modtage Oplysninger om den tyske Handelstraktat. Men det er noget, der vil kunne forhandles nærmere om i Nævnet.

Den højtærede Forsvarsminister fremdrog atter „Under Junigrundloven“ og viste stadig den samme Mangel paa Forstaaelse som forrige Gang trods al den Velvillie, hvormed han har læst Bogen. Mine korrigerende Bemærkninger synes ikke at have gjort noget Indtryk paa ham. Jeg sagde, at det afgørende i min Fremstilling var jo dette, at der da var en ganske særlig politisk Situation, som jeg søgte i korte Træk at skildre, da jeg forrige Gang havde Ordet, og denne særlige politiske Situation fremkaldte de særlige Foranstaltninger eller den Mangel paa Foranstaltninger, der da var, samt at dette aldeles ikke indeholdt noget Præcedens med Hensyn til helt andre Situationer, hvor Forholdene laa anderledes. Den højtærede Minister synes alligevel, hvad jeg neppe vilde tro, da jeg første Gang talte, at sammenblende Underskrivningen af Locarno-Traktaten med Ratifikationen af den. Det er imidlertid to ganske forskellige Ting, og der er ogsaa truffet ganske særlige Bestemmelser om Underskriften og særlige Bestemmelser om Ratifikationen. Det skulde næsten ikke synes muligt at sammenblende, og den højtærede Minister siger ikke een Gang, men flere Gange Ratifikation og ikke Underskrift. Det drejer sig her om to Ting, som ogsaa efter almindelig Folkeretsbrug er to saare forskellige Ting, to Ting, der i Tidsfølge plejer at ligge ikke saa ganske kort fra hinanden. Da den højtærede Minister ved at gentage Ordet Ratifikation dog maatte antages at forbinde en Mening dermed, lagde jeg ganske naturligt den Betydning ind deri, som ligger i Ordet, at det var Ratifikation og ikke Underskrift, som den højtærede Minister mente. Det er ogsaa Ratifikationen, der er det afgørende. Det kan ingenlunde siges med Sikkerhed, at naar Underskriften foreligger den 1. December, er vi ogsaa sikre paa Ratifikationen. Aldeles ikke. Der kan opkomme mangfoldige Spørgsmaal, som gør, at en Ratifikation ikke følger med Underskriften;